

25/6-85

nterade lmarsch

och tit-
ågot vi-
brorsan
a.

hålla i
bestämd
lag kom
rade po-
ch ploc-
lan satt
er låt.
den och
dörren

rä emot
det for
rs biku-
han till
la i fred

ån fick
far. En
tt spela

engar i
aldeles
em räk-
det blev
cket för
nade 20

att det
ng när
t på en

sbekan-
st, och
Gustaf

ickliga-
ick han

med i spelmansförbundet och året
efter andra världskriget tog han
Riksspelmansmärket.

Blev kändis

— Hela livet har varit ett enda
långt spelande. Mina favoritmelodier
är polskor efter far och farfar.

Axel och Elma, han fru, är nå-
got av ett begrepp i spelmanskret-
sar.

— Det var ett tag tradition att
jag och Elma skulle spela Pins-
polska (Pintorpafruns polska) på
varje stämma.

Sedan Elma blev sjuk för några
år sedan spelar Axel Andersson
tillsammans med kompisarna i
Folkmusikforum i Nyköping.

— Fast 1983 trodde jag att det
var slutspelat för min del. Jag
klippte av mig fingrarna och lä-
karna sade att jag inte skulle bli
bra. Men jag var envis och de syd-
de ihop mig och nu går det bra
igen, säger han och visar spänsten
genom att flinkt dra några drag
på fiolen.

— Gör mig ung

På ett otal spelmansstämmor
har Axel knutit den rödrutiga
halsduken runt halsen. Dragit den
röda västen över den vita skjortan
med ståkrage och sträckt de vita
strumporna upp till knäna där de
gula kortbyxorna slutar. Folkmu-
siken är hans vitaminpiller.

— Det är musiken som håller
mig ung, säger spelmansförbun-
dets äldsta veteran på stämman i
Julita.

Text: JAN HEDEREN
Foto: LEIF GUSTAFSSON

marsch i minnet. På midsommar-
med vännerna i Folkmusikforum
d, Helge Axelsson, Tage Fredriks-
vre raden Nils Pettersson, Axel